

Sygn. akt II Ka 270/19

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale prokuratora Ewy Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2020 roku

sprawy **K. J.**

oskarżonego z art. 160§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 30 maja 2019 roku sygn. akt II K 212/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

na podstawie art. 160§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonania na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby lat 3 (trzech) i na podstawie art. 73§2 k.k. oddaje oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 72§1 pkt 5 k.k. zobowiązuje go w okresie próby do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz na podstawie art. 71§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 681,61 złotych oraz opłatę za obie instancje w wysokości 320 złotych.

4. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. C. kwotę 840 złotych z tytułu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Robert Rafał Kwieciński

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 270/19	
Załącznik dołącza się w	2		

każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
<b>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>		
<b>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
Wyrok Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 30 maja 2019r., sygn. akt II K 212/18		
<b>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</b>		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
<b>0.11.4. Wnioski</b>					
#	uchylenie	#	Zmiana		
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>					
<b>0.12.1. Ustalenie faktów</b>					
<b>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		K. J.	Charakter naruszenia czynności narządu ciała jakich doznał w dniu 11 marca 2018r. pokrzywdzony M. C.	Opinia biegłych	k.225-226

<b>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<b>0.12.2. Ocena dowodów</b>					
<b>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Opinii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w P.	Opinia ta (k. 225-226) sporządzona została na podstawie całego materiału dowodowego, nie zawierała sprzeczności, była pełna i przekonująca.			
<b>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne</b>					

<b>oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<b>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzut		
	<p>- rażąca niewspółmierność kary polegająca na niedostatecznym uwzględnieniu stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu oraz celu wychowawczego i celu represji karnej, które kara ma osiągnąć wobec sprawcy czynu , a nadto społecznego oddziaływania</p> <p>- błąd w ustaleniach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

faktycznych  
przyjętych za  
jego podstawę i  
mających wpływ  
na treść wyroku  
poprzez  
niezasadne  
ustalenie na  
podstawie  
materiału  
dowodowego,  
że :

- to  
oskarżony  
dopuścił się  
zarzucanego  
mu czynu,  
gdy w  
rzeczywistości  
nie ma na  
to  
jakiegokolwiek  
wiarygodnego  
i  
niepodważalnego  
dowodu,
- że  
pokrzywdzony  
spotkał  
kobietę,  
która była  
ratownikiem  
i która  
opatrzyła  
pokrzywdzonego  
i zwoziła go  
do szpitala,  
gdy w  
rzeczywistości  
zgromadzony  
materiał  
przeczy tej  
okoliczności,
- że około  
godziny  
3.00  
oskarżony



zranił  
pokrzywdzonego,  
gdy w tym  
czasie już  
od dawna  
nie było  
oskarżonego  
w lokalu,

- że do  
zdarzenia  
doszło w  
sposób i  
okolicznościach  
opisanych w  
uzasadnieniu  
wyroku,

- naruszenie  
art. 5 § 2  
k.p.k., poprzez  
rozstrzygnięcie  
nie dających się  
usunąć  
wątpliwości na  
niekorzyść  
oskarżonego:

- dlaczego  
ochroniarze  
nie widzieli  
zdarzenia i  
nie  
interweniowali,  
dlaczego  
koledzy i  
dziewczyna  
pokrzywdzonego  
nie  
zawiadomili  
ochrony lub  
policji,
- dlaczego na  
nagraniu z  
monitoringu  
widać gdy  
po godzinie  
2.00  
oskarżony  
opuszcza

lokal a do  
godziny  
4.00 nie  
widać, aby  
lokal  
opuścił  
pokrzywdzony  
co w sposób  
jednoznaczny  
świadczy że  
albo nie  
doszło do  
zdarzenia z  
udziałem  
oskarżonego  
tylko innej  
osoby, albo  
wręcz w  
ogóle nie  
doszło do  
takiego  
zdarzenia  
na terenie  
dyskoteki,

- nie  
ustalenie  
przez Sąd w  
jaki sposób  
i kiedy  
pokrzywdzony  
opuścił  
lokal, skoro  
zdarzenie  
miało  
miejsce  
około  
godziny  
3.00 a o  
godzinie  
3.20  
pokrzywdzony  
był już w  
szpitalu, a  
jednocześnie  
na  
monitoringu  
nie widać  
aby między  
2 a 4

godziną  
pokrzywdzony  
opuszczał  
lokal, co  
może  
świadczyć  
ze  
pokrzywdzony  
doznał ran  
w zupełnie  
innych  
okolicznościach  
niż to  
wskazuje,

- dlaczego  
policjant nie  
widział na  
nagraniach  
jak  
pokrzywdzony  
idzie do  
toalety i  
po jakimś  
czasie  
wychodzi  
trzymając  
się za twarz,  
skoro  
policjant  
mimo  
kilkukrotnego  
dokładnego  
przejrzenia  
nagrania  
takiej  
okoliczności  
nie  
zaobserwował,

- dlaczego ani  
pokrzywdzony  
ani żaden ze  
świadków  
oskarżenia  
nie widział  
tatuażu na  
ręce  
oskarżonego,  
co jest

szczególnie istotne w świetle okoliczności, iż świadkom najpierw okazano fotografię oskarżonego z F. na której widać wyłącznie tatuaż na szyi a dopiero potem na policji kazano im oskarżonego do rozpoznania,

- naruszenie art. 424 § 1 k.p.k., poprzez brak wskazania na jakich Sąd oparł się dowodach, co czyni orzeczenie niezrozumiałym i uniemożliwia przeprowadzenie kontroli prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia . w wyroku Sąd nie wskazał na podstawie jakich dokumentów ustalił stan faktyczny, gdyż wskazał, że „w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, w szczególności”. Nie wiadomo zatem jakie to są

inne dowody i czy dał Sąd im wiarę czy nie i w jakim zakresie,

- naruszenie prawa materialnego i zastosowanie art. 157 § 2 k.k. w miejsce art. 157 § 3 k.k. oraz art. 160 § 1 k.k. w miejsce art. 160 § 3 k.k., poprzez przyjęcie, że działanie oskarżonego charakteryzowało się umyślnością w zamiarze bezpośrednim, gdy w rzeczywistości oskarżonemu można by przypisać jedynie nieumyślność,

- rażącą surowość orzeczonej kary wobec oskarżonego K. J. w stosunku do stopnia winy oskarżonego, w tym okoliczności nieumyślności działania, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, jego uprzednia niekaralność

	<p>oraz względy indywidualno – prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego łagodniejszej kary.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.</p>			

410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy.

Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k. Mimo, jednak kompleksowo przeprowadzonego postępowania dowodowego i prawidłowo dokonanej oceny dowodów osobowych, zdaniem Sądu Okręgowego – Sąd I instancji niedostatecznie uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu zarzuconego oskarżonemu.

Odnosząc się w pierwszej

kolejności do  
zarzutów  
zawartych w  
apelacji obrońcy  
oskarżonego  
wskazać należy,  
iż wbrew  
twierdzeniom  
skarżącego  
obrońcy Sąd I  
instancji  
dokonał  
prawidłowych  
ustaleń  
faktycznych oraz  
ustalił  
prawidłowy  
przebieg  
zdarzenia. W  
pierwszej  
kolejności  
podkreślić  
należy, iż  
zebrany w  
sprawie materiał  
dowodowy nie  
pozwolił na  
jakikolwiek  
wątpliwości, iż  
to oskarżony  
dopuścił się  
zarzucanego mu  
czynu, wskazują  
na to w  
szczególności  
zeznania  
świadków M. J.,  
Z. W., J. F.,  
a także samego  
pokrzywdzonego  
M. C.. Nie ma  
również żadnych  
podstaw, aby  
negować  
zeznania  
pokrzywdzonego  
w zakresie  
okoliczności, że  
spotkał  
dziewczynę,



która była ratownikiem medycznym i udzieliła mu pomocy oraz zawiozła do szpitala. Tym bardziej, iż tę okoliczność potwierdzają również powyżsi świadkowie. W dalszej kolejności podkreślić należy, iż nie ma żadnych dowodów na to, że oskarżony o godzinie 2 opuścił dyskotekę. Wręcz przeciwnie – kolega oskarżonego R. G. zeznał, iż dyskotekę opuszczali około godziny 3:00, co świadczyłoby o fakcie, że oskarżony jednak w momencie zdarzenia był na terenie dyskoteki. Tym samym nie budzi wątpliwości Sądu, że do zdarzenia doszło w sposób opisany przez Sąd I instancji. Nie ma żadnych podstaw, by te ustalenia faktyczne w jakikolwiek

sposób  
podważać.

Sąd I instancji  
procedując w  
przedmiotowej  
sprawę nie  
dopuścił się  
również  
naruszenia art. 5  
§ 2 k.p.k. Nie ma  
racji skarżący  
obrońca  
sugerując, że  
Sąd Rejonowy  
rozstrzygnął nie  
dające się  
usunąć  
wątpliwości na  
niekorzyść  
oskarżonego.  
Owszem,  
zdarzenia z  
udziałem  
oskarżonego i  
pokrzywdzonego  
nie widzieli  
ochroniarze,  
jednak należy  
pamiętać, iż  
przedmiotowe  
zdarzenie miało  
charakter  
spontaniczny i  
krótkotrwały, a  
pokrzywdzony  
niezwłocznie po  
zadaniu  
uderzenia przez  
oskarżonego  
udał się do  
toalety. Ponadto  
do zdarzenia  
doszło w miejscu  
znajdującym się  
z boku sali, tuż  
przy schodach,  
gdzie było  
znacznie  
ciemniej niż w

centrum  
pomieszczenia.

Odnosząc się  
natomiast do  
zarzutów  
zawartych w  
apelacji obrońcy  
oskarżonego  
wskazać należy,  
iż z zeznań  
funkcjonariusza  
policji  
prowadzącego  
postępowanie w  
niniejszej  
sprawie wynika  
wprost, iż po  
pierwsze miejsce  
zdarzenia nie  
było objęte  
monitoringiem,  
a po drugie na  
poszczególnych  
rzutach kamer  
znajdowały się  
rozbieżne  
godziny i daty.  
Zatem nie ma  
realnej  
możliwości  
ustalenia  
konkretnych  
godzin  
opuszczania  
przez strony  
dyskoteki w  
oparciu o zapis  
monitoringu, a  
jedynie w  
oparciu o  
osobowy  
materiał  
dowodowy.  
Ponadto  
świadek  
przyznał, że  
przeglądając  
monitoring mógł  
kogoś przeoczyć,

„bo wchodzą np. w czapkach” (k. 127v).

Przedmiotowy monitoring był przeglądany jedynie przez ww. policjanta, nie został on zabezpieczony na użytek procesu, nie zapoznawał się z nim sędzi ani obrońca, na podstawie powołanych zeznań świadka A. nie można więc dokonać żadnych ustaleń, jak czyni to obrońca, jakoby oskarżony miał wyjść wcześniej z dyskoteki, a pokrzywdzony miał doznać obrażeń w inny sposób i w innych okolicznościach. Ponadto twierdzenie jakoby na monitoringu było widać, że oskarżony o godzinie 2:00 opuszcza lokal nie znajduje potwierdzenia nawet w zeznaniach świadka M. A..

Natomiast kwestia tatuażu na ręce oskarżonego

była dokładnie analizowana przez Sąd I instancji. Jak już wcześniej wspomniano miejsce zdarzenia nie było oświetlone, znajdowało się z boku a dodatkowo nie wiadomo jaki typ odzieży miał na sobie oskarżony, czy była to odzież na długi czy na krótki rękaw.

Analogicznie należy traktować zarzut skarżącego obrońcy o naruszenie przez sąd I instancji art. 424 § 1 k.p.k., bowiem sąd meriti dokonał dokładnego wskazania dowodów na jakich oparł swoje ustalenia faktyczne. Po zapisie cytowanych przez obrońcę słów „w szczególności” sąd ten wymienił te dowody.

Art. 5§2 k.p.k. nie mógł mieć zastosowania ponieważ wszystkie

wątpliwości  
zostały usunięte  
poprzez  
zastosowanie  
art. 7 k.p.k.

Wbrew  
twierdzeniom  
skarżącego  
obrońcy – Sąd I  
instancji  
prawidłowo  
przyjął, iż  
oskarżony  
popelnił  
zarzucany mu  
czyn umyślnie.  
Nie ma podstaw  
a do takich na  
pewno nie należy  
stan upojenia  
alkoholowego  
oskarżonego, by  
przyjąć działanie  
nieumyślne  
oskarżonego.  
Stara się nie  
zauważać  
skarżący  
obrońca, iż  
oskarżony  
działał bez  
wyraźnego  
powodu i  
konkretnych  
motywacji, w  
sposób nagły  
powodując  
znaczne  
obrażenia u  
pokrzywdzonego,  
zadał uderzenie  
w sposób  
zamierzony (a  
więc umyślny)  
niebezpiecznym  
narzędziem w  
newralgiczną  
część ciała  
pokrzywdzonego,

mogło do  
doprowadzić do  
utrat życia w  
wyniku  
uszkodzenia  
dużych naczyń  
krwionośnych i  
nerwów.

Przechodząc  
natomiast do  
zarzutu  
niewspółmierności  
kary wyrażonej  
tak na korzyść  
oskarżonego w  
apelacji obrońcy  
jak i na jego  
niekorzyść w  
apelacji  
prokuratora –  
zasadny był  
tylko dotyczący  
rażącej  
łagodności  
orzeczonej kary  
podniesiony  
przez  
oskarżyciela  
publicznego. Sąd  
I instancji  
niedostatecznie,  
bowiem ocenił  
tak stopień winy  
oskarżonego, jak  
i stopień  
społecznej  
szkodliwości  
czynu, uznając,  
iż zachodzą  
okoliczności  
pozwalające na  
wymierzenie  
kary  
ograniczenia  
wolności przy  
zastosowaniu  
art. 37a kk .

Odnosząc się do powyższego, na uwadze należy mieć miejsce, w którym oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu, tj. działanie w miejscu publicznym, z niskich pobudek, w obecności innych osób, pod wpływem alkoholu. Nie może również umknąć uwadze Sądu przedmiot jakim posłużył się oskarżony w celu zadania ciosu pokrzywdzonemu, tj. szklany pokal o licznych krawędziach ostrych, które to narzędzie narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 160 § 1 k.k. wynikające z uderzenia narzędziem ostrokrawędzistym w okolicę anatomicznego przebiegu dużych naczyń



<p>krwionośnych oraz nerwów – powyższe wynika wprost z dodatkowo przeprowadzonej przez sąd odwoławczy opinii biegłych (k.225-226).</p> <p>Dodatkowo wskazać należy również na zachowanie oskarżonego zarówno po zdarzeniu , kiedy to opuścił dyskotekę nie wykazując zainteresowania pokrzywdzonym, jego stanem zdrowia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie wymierzenie łagodniejszej kary</p> <p>- zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, orzeczenie dozoru kuratora sądowego w okresie próby, obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, orzeczenie grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie ustaleń stanu faktycznego i tym samym sprawstwa i winy oskarżonego a także kwestii wymiarzenie łagodniejszej kary.

<p>Zasadny był natomiast wniosek Prokuratora o wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, grzywny i dodatkowych obowiązków</p>		
<p>4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>		
<p>1.</p>	<p>Charakter naruszenia czynności narządu ciała jakich doznał pokrzywdzony</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zgodnie z treścią opinii biegłych obrażenia jakich doznał pokrzywdzony spowodowały naruszenie czynności ciała na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. pod postacią naruszenia</p>		

czynności narządu mowy i żucia. Sąd odwoławczy nie mógł jednak zmienić kwalifikacji prawnej czynu na niekorzyść oskarżonego, bo brak było zarzutu w tym zakresie w apelacji prokuratora, która dotyczyła jedynie kary, sąd II instancji nie mógł też wyjść poza jej granice (art. 434§1 pkt 2 i 3 k.p.k.).

5.  
**ZSTRZYGNIECIE  
SĄDU  
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.  
Utrzymanie w  
mocy wyroku  
sądu  
pierwszej  
instancji**

**0.11.** Przedmiot utrzymania w mocy

Związłe o powodach utrzymania w mocy

<p><b>0.15.2.</b> <b>Zmiana</b> <b>wyroku sądu</b> <b>pierwszej</b> <b>instancji</b></p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Orzeczenie o karze</p>		
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd II instancji uznał za zasadne wnioski zawarte w apelacji prokuratora. Uwzględniając dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k., w szczególności stopień społecznej szkodliwości, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, iż kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy z warunkowym</p>		

zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dodatkowo Sąd uznał, iż w celu wzmocnienia represji karnej wobec oskarżonego i możliwości realnego wykonania tej kary jako zasadny i konieczny rodzi się orzeczenie obok kary pozbawienia wolności kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł stawka. Dodatkowo Sąd odwoławczy oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązał do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Powyższe rozstrzygnięcie

zawarte zostało w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego.			
<b>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
<b>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</b>			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<b>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
<b>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3. 4.	Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu	



Państwa wydatki  
za postępowanie  
odwoławcze .  
Nadto na  
podstawie § 1,  
§ 2 ust. 2 pkt.  
2 oraz § 3  
ust. 2 ustawy z  
dnia 23 czerwca  
1973r. o opłatach  
w sprawach  
karnych  
wymierzył  
oskarżonemu  
opłatę w kwocie  
320 zł.

Sąd na  
podstawie § 11  
pkt. 2 ppkt. 4  
Rozporządzenia  
Ministra  
Sprawiedliwości  
z dnia 22  
października  
2015r w sprawie  
opłat za  
czynności  
adwokackie  
zasądził od  
oskarżonego na  
rzecz  
oskarżyciela  
posiłkowego M.  
C. kwotę 840 zł  
tytułem zwrotu  
poniesionych  
przez niego  
kosztów  
zastępstwa  
procesowego w  
postępowaniu  
odwoławczym

7. **PODPIS**

Robert Rafał  
Kwieciński

<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.11.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>	
------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.11.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana